

Arrest

nr. 102 536 van 7 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X, vertegenwoordigd door zijn wettelijke vertegenwoordigers X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat enerzijds X, handelend in eigen naam en anderzijds X en X, handelend als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kind X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 18 december 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 november 2012 tot weigering van de afgifte van een visum type D (gezinshereniging).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. BARBIEUX, die *loco* advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De heer A. K. dient op 25 februari 2011 een asielaanvraag in. Hij verklaart op dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen kent op 26 oktober 2011 aan de heer A. K. de subsidiaire beschermingsstatus toe.

1.3. De echtgenote en het minderjarige kind van de heer A. K. dienen op 9 september 2012 bij het Belgische consulaat te Amman, Jordanië, elk een aanvraag in om in het bezit te worden gesteld van een visum type D (gezinshereniging), teneinde hun echtgenoot respectievelijk vader in België te kunnen vervoegen.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 27 november 2012 de beslissingen waarbij de gevraagde visa worden geweigerd. Deze beslissingen zijn gemotiveerd als volgt:

"[...] Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10bis, §2, van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De te vervoegen vreemdeling bewijst niet op afdoende wijze (of legt geen enkel bewijs voor) dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, §5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Immers uit de voorgelegde documenten blijkt dat mijnheer [K. A. A.] een levensminimum ontvangt van het OCMW. Betrokkene is dus reeds zelf ten laste van de Staat en kan bijgevolg niet voorkomen dat haar familieleden, in casu echtgenote en kind, ten laste zouden vallen van de openbare overheden zoals art 10§5 van hogervernoemde wet stipuleert. Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden gesteld door de wet.

Betrokkene roept bij de indiening van de visumaanvraag de schending van art 3 van het EVRM niet in - betreffende haar specifieke situatie - zodat de Dienst Vreemdelingenzaken niet verweten kan worden de visumaanvraag niet vanuit deze positie te hebben behandeld. Immers toont geen enkel element aan dat er sprake is van uitzonderlijke humanitaire omstandigheden die persoonlijk van toepassing zijn op de betrokkene zelf; een algemene situatie in het land van herkomst kan op zich niet als voldoende bewijs beschouwd worden.

[...]

Wettelijke referenties: Art. 10bis, §2 van de wet van 15/12/1980 - echtgeno(o)t(e)/partner, gelijkwaardig aan huwelijk/kind

Beperkingen:

- Betrokken(e) kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10, §1, al. 1, 4° of 5° of art. 10bis, §2, naargelang het geval, van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De te vervoegen vreemdeling bewijst niet op afdoende wijze (of legt geen enkel bewijs voor) dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, §5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.*
- Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hogervermeld artikel niet voldaan werd, wordt de visumaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken.*
- Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."*

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekende partijen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekende partijen voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955; van de artikelen 2, 3, 9 en 10 van de Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991; van artikel 23.1 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming; van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en het gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel; van de artikelen 9, 10, 10bis, 11, 12bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet); en van het beginsel van behoorlijk bestuur dat inhoudt dat beslissingen dienen te worden genomen op basis van alle elementen van het dossier en een goede procedurele samenwerking.

Zij verstrekken volgende toelichting bij het middel:

•Premier grief.

Suivant l'article 10 §1er alinéa 1er .4° de la loi, le délai de douze mois qu'il prévoit est supprimé , notamment s'il s'agit de membres de la famille d'un étranger reconnu réfugié ou bénéficiaire de la protection subsidiaire : cette disposition s'applique donc bien aux membres de la famille d'un protégé subsidiairement.

L'article 10 §2 de la loi poursuit : « Les alinéas 2 et 3 ne sont pas applicables aux membres de la famille d'un étranger reconnu réfugié et d'un étranger bénéficiant de la protection subsidiaire...lorsque les liens de parenté ou d'alliance...sont antérieurs à l'entrée de cet étranger dans le Royaume et pour autant que la demande de séjour sur base de cet article ait été introduite dans l'année suivant la décision reconnaissant la qualité de réfugié ou octroyant la protection subsidiaire à l'étranger rejoint ».

En l'espèce, le requérant a obtenu la protection subsidiaire le 27 septembre 2011 et les demandes de visa furent introduites dans l'année. Partant, les exigences de revenus suffisants posées par la décision ne sont pas opposables aux requérants.

Dans ce sens, Vos arrêts n° 73.660 du 20 janvier 2012, n° 76.023 du 28 février 2012, Abed , n° 77.749 du 26 mars 2012, n° 78.178 du 28 mars 2012, n° 78.639 du 30 mars 2012, 82.847 du 11 juin 2012, n°84.095, 84.096 et 84.098 du 29 juin 2012 , 87.147 du 7 septembre 2012 , 90.509 du 26 octobre 2012, 92.930 , 92.931 et 92.932 du 4 décembre 2012).

•Second grief.

Le statut de protection subsidiaire concerne les personnes qui ne peuvent prétendre au statut de réfugié mais qui, pour d'autres raisons que celles qui sont énumérées par la Convention relative au statut des réfugiés, bénéficient d'une protection internationale parce qu'elles courent un risque réel, si elles sont renvoyées dans leur pays d'origine ou dans le pays où elles résidaient habituellement, de subir des atteintes graves au sens de l'article 15 de la directive 2004/83/CE et de l'article 48/4, § 2, de la loi du 15 décembre 1980.

Cette directive, qui fait de la Convention relative au statut des réfugiés la pierre angulaire du régime juridique international de protection des réfugiés (considérant n° 3), complète la protection prévue par cette Convention par une protection subsidiaire (considérant n° 24). Elle prévoit que les Etats membres délivrent aux bénéficiaires de la protection subsidiaire un titre de séjour d'une durée minimale d'un an renouvelable (article 24) et que, sauf indication contraire, les dispositions définissant le contenu de la protection internationale s'appliquent à la fois aux réfugiés et aux personnes pouvant bénéficier de la protection subsidiaire (article 20, paragraphe 2).

Au sujet des membres de la famille des réfugiés et protégés, l'article 23 de la directive précise : « Maintien de l'unité familiale 1. Les États membres veillent à ce que l'unité familiale puisse être maintenue ».

Par ailleurs, statuant en matière d'allocations familiales par référence à l'article 28 de la même directive, la Cour Constitutionnelle a précisé dans son arrêt 42/2012 du 8 mars 2012 : « B. 15. Dès lors que les prestations familiales garanties ont le caractère d'un régime résiduaire, qui est attribué après un examen des moyens d'existence et qui a été instauré dans le but d'assurer une plus grande égalité entre enfants, en prévoyant « une allocation familiale garantie pour chaque enfant à charge, en raison même de son existence » (Doc. pari., Sénat, 1969-1970, n° 80, p. 1), elles constituent une prestation essentielle que la directive précitée entend assurer aux personnes bénéficiant de la protection subsidiaire. En exigeant de ces personnes qu'elles satisfassent à une condition de résidence qui n'est pas exigée des réfugiés, la disposition en cause porte une atteinte discriminatoire aux droits des premières. La circonstance, évoquée par le Conseil des ministres, que le titre de séjour octroyé aux bénéficiaires de la protection subsidiaire est, contrairement à celui octroyé aux réfugiés, d'une durée limitée est à cet égard sans incidence dès lors que ce titre peut être prorogé et renouvelé et que l'étranger qui n'a pas cessé d'en bénéficier est admis après cinq ans au séjour pour une durée illimitée »

L'application faite par la partie adverse des articles 10 et 10bis méconnaît l'article 23 de la directive ainsi que le principe d'égalité et de non discrimination (avis du Conseil d'Etat du 13 avril 2011, n°53/443/015-2010/2011, p. 13) : « ...en ce qui concerne les conditions du regroupement familial, les bénéficiaires de protection subsidiaire sont traités de manière identique aux réfugiés reconnus... ».

Et il ressort des différentes dispositions légales relatives au regroupement familial que le législateur a mis sur un même pied les membres de la famille d'un réfugié et d'un protégé subsidiaire :

- Article 10 §1er alinéa 1er .4° et 7° et §2.
- Article 11 §1er alinéa 2.
- Article 12 bis §1er alinéa 2.4° et §5.
- Article 15bis §2.

Ainsi que le précise l'UNHCR dans son rapport de février 2012, intitulé « Refugee Family Reunification UNHCR's Response to the European Commission Green Paper on the Right to Family Reunification of Third Country Nationals Living in the European Union (Directive 2003/86/EC) » : “UNHCR considers that the humanitarian needs of persons benefiting from subsidiary protection are not different from those of refugees and differences in entitlements are therefore not justified in terms of the individual's flight experience and protection needs. There is also no reason to distinguish between the two as regards their right to family life and access to family reunification. Furthermore, recent UNHCR study has shown wide divergence in how Member States grant either refugee status or subsidiary protection to persons with the same profiles. UNHCR welcomes the fact that despite the exclusion of beneficiaries of subsidiary protection from the scope of the Directive, several Member States nevertheless apply the Directive under the same conditions as refugees to beneficiaries of subsidiary protection.17 UNHCR observes that the Directive and the Member States' implementation allow enough flexibility to provide family reunification to all beneficiaries of international protection under the same conditions. UNHCR welcomes this flexible approach and invites all Member States to take into account the particularities of the situation of beneficiaries of subsidiary protection by applying the same favorable rules for family reunification to beneficiaries of subsidiary protection as to refugees”.

Ce principe d'égalité de traitement est également rappelé par la directive 2011/95/UE du Parlement et du Conseil du 13 décembre 2011 qui précise que « Les États membres veillent à ce que l'unité familiale puisse être maintenue » et ce sans distinction entre les réfugiés et bénéficiaires de la protection subsidiaire (articles 20 et 23). L'apport de cette directive étant l'alignement des droits conférés par les deux statuts de protection internationale : le bénéficiaire de la protection subsidiaire se voit attribuer les mêmes droits que ceux accordés au réfugié. Ce rapprochement des droits est indispensable pour assurer le plein respect du principe de non- discrimination, tel qu'interprété par la Cour européenne des droits de l'homme (Niedzwiecki c. Allemagne et Okpisz c. Allemagne, 15 février 2006).

•Troisième grief.

Suivant l'article 10 §2 alinéa 3 de la loi : « L'étranger visé au § 1er, alinéa 1er, 4° et 5°, doit en outre apporter la preuve que l'étranger rejoint dispose de moyens de subsistance stables, réguliers et suffisants tels que prévus au § 5 pour subvenir à ses propres besoins et à ceux des membres de sa famille et pour éviter qu'ils ne deviennent une charge pour les pouvoirs publics. Cette condition n'est pas applicable si l'étranger ne se fait rejoindre que par les membres de sa famille visés au § 1er, alinéa 1er, 4°. tirets 2 et 3 ».

Or, le §1er alinéa 1er 4° tiret 2 vise : « - leur enfant, qui viennent vivre avec eux avant d'avoir atteint l'âge de dix-huit ans et sont célibataires ». Après avoir rejeté la demande de visa de la requérante, la partie adverse ne pouvait refuser celle de l'enfant mineur pour le motif de revenus insuffisants.

- Quatrième grief.

Suivant l'article 12 bis § 2 de la loi, « Si la condition relative aux moyens de subsistance stables et réguliers visés à l'article 10, § 5, n'est pas remplie, le ministre ou son délégué doit déterminer, en fonction des besoins propres de l'étranger rejoint et des membres de sa famille, les moyens d'existence nécessaires pour subvenir à leurs besoins sans devenir une charge pour les pouvoirs publics. Le ministre ou son délégué peut, à cette fin, se faire communiquer par l'étranger tous les documents et renseignements utiles pour déterminer ce montant ».

Cette disposition impose au ministre une obligation de détermination concrète des moyens de subsistance en fonction des besoins propres du regroupant et des membres de sa famille. N'ayant pas procédé de la sorte, la partie adverse ne motive ni adéquatement ni légalement sa décision et méconnaît les articles 10, 12 bis §2 et 62 de la loi du 15 décembre 1980 (arrêts n° 73.660 du 20 janvier 2012 et n° 86.228 du 24 août 2012).

- Cinquième grief.

Suivant l'article 12bis § 7, « Dans le cadre de l'examen de la demande, il est dûment tenu compte de l'intérêt supérieur de l'enfant ».

Selon la Cour européenne des droits de l'Homme, « Lorsque l'existence d'un lien familial avec un enfant se trouve établie, l'Etat doit agir de manière à permettre à ce lien de se développer et il faut accorder une protection juridique rendant possible dès la naissance ou dès que réalisable par la suite l'intégration de l'enfant dans sa famille » (voir les arrêts *Yousef c. Pays-Bas* du 5 novembre 2002, *Keegan c. Irlande* du 26 mai 1994, série A no 290, p. 19, § 50, et *Kroon et autres c. Pays-Bas*, 27 octobre 1994, série A no 297-C, p. 56, § 32).

Selon cette même Cour, « l'éclatement d'une famille constitue une ingérence très grave. Dès lors, pareille mesure doit reposer sur des considérations inspirées par l'intérêt de l'enfant et ayant assez de poids et de solidité » (arrêt *Olsson c. Suède* du 24 mars 1988, série A no 130, pp. 33-34, § 72).

Comme le soulignait l'avocat général dans ses observations finales préalables à l'arrêt *Mac Carthy* du 5 mai 2011 : « tous les Etats membres sont parties à la CEDH. Même si la CEDH ne garantit pas à un étranger un droit d'entrée et de séjour en tant que tel dans un pays donné, lorsqu'une personne se voit refuser l'entrée ou le séjour dans un pays où vivent ses parents proches, cela peut constituer une atteinte au droit au respect de la vie familiale garanti par l'article 8, paragraphe 1, de la CEDH. Dans ces conditions, on ne peut pas complètement exclure que le Royaume-Uni, qui est partie à la CEDH, puisse, à ce titre, être tenu d'accorder un droit de séjour à M. McCarthy en tant que conjoint d'une ressortissante britannique vivant en Angleterre »

En l'espèce, la partie adverse reconnaît le statut de protection subsidiaire au requérant, sachant que sa femme et son enfant sont restés en Irak, mais lui impose de rester seul vivre en Belgique, et à sa femme et son enfant de survivre en Irak dans des conditions incompatibles avec le respect de la dignité humaine.

La partie adverse fait une application automatique de l'article 10 de la loi et ce en violation des obligations qui lui incombent au regard des instruments internationaux visés au moyen.

Une telle ingérence n'est permise que pour autant qu'elle soit prévue par la loi, qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, soit nécessaire, notamment à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales. Ce critère de nécessité implique que l'ingérence soit fondée sur un besoin social impérieux et soit notamment proportionnée aux buts légitimes recherchés. Il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte aux droits de la requérante.

En l'espèce, il n'apparaît pas des motifs de la décision que la ministre ait pris en considération ni dans son principe, ni de façon proportionnelle l'atteinte qu'elle portait à la vie privée et familiale du requérant, de son épouse et de leur enfant et on aperçoit mal en quoi la sécurité nationale, la sûreté publique, le bien être économique du pays, la défense de l'ordre et la prévention des infractions pénales, la protection de la santé ou de la morale, ou la protection des droits et libertés d'autrui seraient compromis par l'arrivée en Belgique de la requérante et de son enfant (Conseil d'Etat, arrêts n° 118.430 du 16 avril 2003, 126.169 du 8 décembre 2003 et n° 133.468 du 2 juillet 2004, Zroudi ; CCE, arrêt n° 25258 du 28 mars 2009, Anderson).

Dès lors, la décision attaquée contrevient à l'article 8 CEDH et aux articles visés au moyen de la Convention relative aux droits de l'enfant. Ainsi jugé dans une cause analogue, refus de visa pour rejoindre un réfugié reconnu : « Considérant que l'acte attaqué empêche les requérants de mener une vie familiale normale, sans que l'on aperçoive à laquelle des circonstances mentionnées à l'article 8.2 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales les éléments invoqués pour justifier cette immixtion dans la vie privée et familiale des requérants elles peuvent se rattacher; qu'en cette branche, le moyen est sérieux » (Conseil d'Etat arrêt 144.175 du 4 mai 2005).

- Sixième grief.

Suivant l'arrêt *MSS vs. Belgique* du 21 janvier 2011 :

« 352. Dans ces conditions, la Cour considère que la situation générale était connue des autorités belges et estime qu'il n'y a pas lieu de faire peser toute la charge de la preuve sur le requérant. Au contraire, elle juge établi qu'en dépit des quelques exemples d'application de la clause de souveraineté fournis par le Gouvernement qui, au demeurant, ne concernaient pas la Grèce, l'Office des étrangers appliquait systématiquement le règlement « Dublin » pour transférer des personnes vers la Grèce sans s'interroger sur l'opportunité d'y déroger...

359. Le Gouvernement soutient que, devant les autorités belges, le requérant n'a pas suffisamment individualisé le risque de ne pas avoir accès à la procédure d'asile et d'être victime d'un refoulement par les autorités grecques. La Cour estime cependant qu'il revenait précisément aux autorités belges, devant la situation telle que décrite ci-dessus, de ne pas se contenter de présumer que le requérant recevrait un traitement conforme aux exigences de la Convention mais au contraire de s'enquérir, au préalable, de la manière dont les autorités grecques appliquaient la législation en matière d'asile en pratique. Ce faisant, elles auraient pu constater que les risques invoqués par le requérant étaient suffisamment réels et individualisés pour relever de l'article 3 ».

Mutatis mutandis, la partie adverse procède de façon analogue en statuant sur les demandes de visa RF sollicitées par des membres de la famille d'un étranger bénéficiant de la protection subsidiaire : elle s'en tient à l'application qu'elle donne à la loi, sans examiner l'aspect humanitaire sous jacent qu'elle connaît nécessairement vu la qualité du regroupant, sans poser la moindre question aux membres de sa famille sur place et sans les inviter à compléter la demande de visa RF par des considérations complémentaires, le formulaire leur remis se limitant strictement aux aspect regroupement familial.

L'article 3 CEDH est manifestement en cause, puisque dans sa décision prise à l'égard du requérant, le CGRA a fait application de l'article 48/4 §2.c de la loi du 15.12.1980, suivant lequel : « § 2. Sont considérées comme atteintes graves :... c) les menaces graves contre la vie ou la personne d'un civil en raison d'une violence aveugle en cas de conflit armé interne ou international », et que la situation prévalant en Irak soumet également la requérante à un risque accru et concret de traitements inhumains et dégradants.

En effet, depuis que le requérant est parti, son épouse est également inquiétée (pièce 6 du dossier de suspension), de même que leur enfant (pièce 5 du dossier de suspension) ; ils vivent dans un climat de violence généralisée. L'enfant est traumatisé (pièce 5 du dossier de suspension)

La propre attitude de l'Etat belge confirme cette violence généralisée, puisqu'il n'a plus d'ambassade en Irak, celle de référence étant à Amman (Jordanie), dont le site, actualisé au 19 octobre 2012 renseigne : « En cas de voyage absolument indispensable dans le cadre d'une mission officielle ou professionnelle en Irak, il est vivement recommandé non seulement de demander conseil à des personnes séjournant sur place avant d'entreprendre un tel voyage mais également d'informer l'Ambassade de Belgique à Amman de votre présence et de vos mouvements. Le risque terroriste est très élevé. Des attentats ont lieu tous les jours en Irak, à l'exception de certaines zones de la Région du Kurdistan au nord de l'Irak. Les Belges qui séjourneraient encore en Irak sont invités à examiner si leur présence y est encore nécessaire... La situation de sécurité en Irak reste instable et très dangereuse pour tous les voyageurs. Les mesures de sécurité pour les voyageurs sont pratiquement nulles. Les risques d'attentats et d'actes de banditisme sont importants. Plus précisément, tout déplacement à Bagdad et dans la région qui entoure la capitale, dans les gouvernorats de l'Anbar, Salahadin, Ninevé, Tamim, Babel, Wassit et Diyala est particulièrement dangereux. Les villes de Mossoul et de Kirkouk sont à éviter absolument. Suite aux divergences politiques et communautaires, des manifestations ont lieu sur l'ensemble du territoire irakien. Celles-ci sont parfois accompagnées de violence et les tensions montent de plus en plus; il se peut que le gouvernement décide subitement l'instauration d'un couvre-feu dans certaines villes ou la fermeture des frontières du pays et/ou entre les provinces. Toute participation et/ou présence à ces manifestations est à éviter, à tout moment.. Les services de sécurité irakiens sont toujours confrontés à des problèmes majeurs de capacité qui peuvent rendre leurs services inadéquats. Les dernières troupes américaines ont quitté le pays à la fin de 2011 et, par conséquent, il n'est plus possible de faire appel à leur aide. Depuis la retraite des troupes américaines, le fonctionnement des compagnies de sécurité internationales est rendu difficile ».

Des événements récents confortent cette violence, notamment à Bagdad :

- *Un pic de violence en Irak fait 33 morts (02.08.2012).*

« L'Irak a connu jeudi une nouvelle journée de violences qui ont coûté la vie à au moins 33 personnes, dont 18 membres des forces de sécurité, après un pic des attaques en juillet. Ce dernier mois a été le plus meurtrier en Irak depuis près de deux ans avec 325 morts, selon les autorités.... Ce regain de violences en Irak s'explique, selon les experts, par un contexte régional rendu tendu par le conflit en Syrie voisine et par l'instabilité politique en Irak où les tensions confessionnelles restent fortes.

En juillet, les attentats les plus sanglants ont eu lieu le 23 juillet, lorsque 29 attaques ont touché 19 villes irakiennes, tuant 113 personnes et faisant 259 blessés, la série d'attaques la plus meurtrière depuis décembre 2009. Dans un message diffusé sur internet, l'Etat islamique d'Irak (ISI), branche d'Al-Qaïda, avait annoncé «une offensive sacrée au cours du ramadan», le mois de jeûne musulman, visant des cibles «soigneusement choisies», notamment les «forces de sécurité, l'armée» et des chiïtes. Pour les deux premiers jours d'août, le nombre de morts s'élève à au moins 39... »

Source : <http://www.lapresse.ca/international/moyen-orient/201208/02/01-4561766-un-pic-de-violence-en-irak-fait-33-morts.php>.

- *Face aux violences, la classe politique irakienne se tait (02.10.2012).*

BAGDAD - Ni un communiqué, ni une phrase: au lendemain d'une nouvelle vague d'attentats qui a tué 33 personnes, les responsables politiques irakiens ont brillé par un silence qui vient amplifier les échecs de la politique sécuritaire, selon des analystes interrogés par l'AFP.

Lundi matin, l'Irak s'est une nouvelle fois réveillé endeuillé par la mort de 33 personnes, tuées dans une série d'attentats, perpétrés pour la plupart à l'aide de voitures piégées... Les violences ont augmenté de manière significative tout au long de l'été et culminé en septembre, mois le plus meurtrier depuis plus de deux ans, avec la mort de 365 personnes, dont 182 civils, dans des attaques et l'évasion jeudi soir de plusieurs dizaines de membres de l'Etat islamique d'Irak (ISI), la branche d'Al-Qaïda dans le pays, d'une prison de Tikrit, au nord du pays. Au moins 16 policiers ont péri dans l'assaut mené par des hommes armés contre le bâtiment. Depuis le début de l'année, les violences ont fait 1.800 morts, selon des chiffres officiels... ».

Source : http://www.lexpress.fr/actualites/1/monde/face-aux-violences-la-classe-politique-irakienne-se-tait_1168902.html

- *Au moins huit morts dans une série d'attentats anti chiites à Bagdad (23.10.12).*

« BAGDAD (AFP) - Sept voitures piégées ont explosé mardi dans des quartiers à majorité chiite dans le nord de Bagdad, faisant au moins huit morts et 25 blessés, selon des sources de sécurité et médicale. Trois attaques à la voiture piégée ont frappé le quartier de Chkoug et quatre ont secoué celui de Chouia vers 06H45 locales (03H45 GMT), a indiqué un responsable du ministère de l'intérieur.

Une source médicale a fait état de huit morts et de 25 blessés, dont des femmes et des enfants, dans les attentats. A Chouia, l'explosion d'une voiture piégée a endommagé des habitations et brisé les vitres de voitures, selon un journaliste de l'AFP. Les forces de sécurité ont interdit l'accès au secteur et empêché les journalistes de filmer ou de prendre des photos. Un important déploiement des forces de sécurité a été signalé sur les autres sites frappés par les attaques. "Nous dormions, alors que ma fille et mon fils se préparaient pour aller à l'école lorsque l'explosion s'est produite ", a déclaré Abou Ali, le propriétaire de l'une des maisons endommagée par la déflagration. "Heureusement que personne ne se trouvait dans la cuisine, et que personne n'a été blessé grièvement", a-t-il ajouté. "Maintenant nous devons apporter les matériaux pour reconstruire la pièce". Chkoug, le village voisin, abrite un camp pour les personnes déplacées par le conflit de ces dernières années en Irak, principalement des musulmans chiites ayant fui les zones sunnites lors du pic de violences confessionnelles, en 2006 et 2007. Samedi, des attentats contre des responsables et des membres des forces de sécurité à Bagdad et dans le nord de l'Irak avaient fait douze morts. Les violences ont fortement diminué en Irak mais les attentats restent fréquents, notamment à Bagdad et au nord de la capitale ».

Source : <http://tempsreel.nouvelobs.com/monde/20121023.AFP2938/au-moins-huit-morts-dans-une-serie-d-attentats-antichiites-a-bagdad.html>

La requérante, seule avec un jeune enfant, se trouve en danger permanent : «Au moins 20 morts lors de violences à Bagdad » (20.10.12) - Source : <http://journalmetro.com/monde/176184/au-moins-17-morts-lors-de-violences-a-bagdad/>.

Attentat-suicide à Bagdad (06.11.2012) : « 27 personnes ont été tuées, et 40 autres ont été blessés mardi dans un attentat-suicide à Bagdad. Un attentat-suicide a fait au moins 27 morts et plus de 40 blessés mardi 6 novembre près d'une base militaire au nord de Bagdad, la capitale irakienne, ont déclaré les responsables ».

Source:<http://www.trtfrancais.com/fr/informations/detail/moyen-orientasie/2/attentat-suicide-a-bagdad/5422>

(APS) jeudi 29 novembre 2012 15 : 23

Irak : 38 morts dans de nouvelles violences à Bagdad et Kerbala (nouveau bilan) HILLA (Irak) - Au moins 38 personnes ont été tuées et une centaine blessées jeudi dans de nouvelles violences en Irak, selon un nouveau bilan. Un précédent bilan faisait état de 23 morts et 84 blessés.

Sources : <http://www.aps.dz/+Irak-38-morts-dans-de-nouvelles+.html>

L'article 3 CEDH est manifestement en cause (dans des causes analogues, arrêts n° 72.489 du 22 décembre 2011 , n° 74.796 du 9 février 2012 et n° 82.847 du 11 juin 2012)."

3.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt :

"In een eerste onderdeel acht verzoeker artikel 10, §1, 1e lid, 4° van de Vreemdelingenwet geschonden, doordat ten onrechte zou zijn geoordeeld dat artikel 10 van de Vreemdelingenwet niet van toepassing zou zijn in het kader van gezinshereniging met een vreemdeling die de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen.

De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op 27.11.2012 geheel terecht heeft besloten dat het visum gezinshereniging aan verzoekers echtgenote en kind diende te worden geweigerd.

Immers kan enkel worden vastgesteld dat betrokkenen een aanvraag tot het bekomen van een visumgezinshereniging hadden ingediend, in functie van een familielid met een beperkt verblijfsrecht.

Verzoeker geniet sedert 27.09.2011 de subsidiaire bescherming en werd aldus gemachtigd tot een verblijf van 12 maanden.

Artikel 49/2 van de Vreemdelingenwet laat dienaangaande geen ruimte voor interpretatie:

“§ 1. Als genierter van de subsidiaire beschermingsstatus wordt beschouwd en tot een verblijf van beperkte duur in het rijk toegelaten: de vreemdeling aan wie de Commissaris- generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de status bepaald in artikel 48/4 toekent.

§ 2. De verblijfstitel die de toelating tot een verblijf van beperkte duur vaststelt, is geldig gedurende één jaar en hernieuwbaar.”

Gelet op het feit dat ontegensprekelijk vaststaat dat verzoekers echtgenote en kind een visum gezinshereniging wensten te bekomen, in functie van een vreemdeling met een beperkt verblijfsrecht, is artikel 10bis, §2 van de Vreemdelingenwet aldus van toepassing:

[...]

Uit de stukken van het administratief dossier heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding vastgesteld dat verzoeker een levensminimum ontvangt van het OCMW. Gelet op het feit dat verzoeker bijgevolg zelf reeds ten laste is van de Belgische Staat, kwam bijgevolg vast te staan dat hij niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zijn familieleden eveneens ten laste zouden vallen van de openbare overheden, zoals bepaald in artikel 10, §5 van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoekers verwijzen naar de vrijstelling van artikel 10, §2, 5e lid van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormelde bepaling betrekking heeft op de gezinshereniging met een vreemdeling die onbeperkt verblijf heeft in het Rijk en derhalve in casu geen toepassing kan vinden.

De verwerende partij verwijst nog naar de parlementaire voorbereiding, waarin uitdrukkelijk wordt overwogen dat men beslist heeft om de algemene regels die van toepassing zijn op gezinshereniging, met name artikel 10bis, § 2, toe te passen op de familieleden van een begunstigde van een subsidiaire bescherming.

“In het Belgisch recht is de voornoemde definitie van toepassing op de vreemdeling die op basis van artikel 10, eerste lid, 4°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen het recht op gezinshereniging opent voor zijn gezinsleden.

In het kader van dit ontwerp werd echter geopteerd voor de ruime toepassing van de bepalingen van de richtlijn op de gezinsleden van de vreemdelingen die geen reden hebben om te verwachten dat een permanent verblijfsrecht in het Rijk aan hen zal worden toegekend.

Deze uitbreiding van het toepassingsgebied van de richtlijn wordt trouwens gekoppeld aan de exclusieve toepassing van artikel 10, eerste lid, 4° van de wet op de gezinsleden van de vreemdelingen die voor een onbepaalde duur verblijven in het Rijk of er gevestigd zijn, aangezien de gezinshereniging van de gezinsleden van de vreemdelingen die voor een bepaalde duur verblijven in het Rijk (studenten, werknemers,...) wordt behandeld in het kader van artikel 10bis van de wet (zie verder).

(...)

Formeel gezien is de richtlijn niet van toepassing op de familieleden van een persoon die een subsidiaire bescherming geniet (cf. art. 3, § 2, c), van de richtlijn). Met het oog op artikel 23 van de richtlijn 2004/83 van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (gepubliceerd in het Publicatieblad van de Europese Unie, L304 van 30 september 2004), dat bepaalt dat de lidstaten ervoor moeten zorgen dat het gezin in stand kan worden gehouden, heeft de Belgische regering echter beslist om de algemene regels die van toepassing zijn op gezinshereniging, met name artikel 10bis, § 2, toe te passen op de familieleden van een begunstigde van een subsidiaire bescherming, zolang het verblijf van de begunstigde van de subsidiaire bescherming van bepaalde duur is. Artikel 10 wordt toegepast zodra het om een verblijf van onbepaalde duur gaat. ”

(Parl.St. Kamer, DOC. 51, 2478/001, pg. 19 en pg. 20)

Verzoekers kunnen niet dienstig voorhouden onder toepassing van de voormelde bepaling te vallen, gelet op het feit dat aan verzoeker in gevolge zijn subsidiaire bescherming slechts een verblijf van 12 maanden werd toegekend.

De verwerende partij benadrukt dat naar aanleiding van de visumaanvraag van verzoekers echtgenote en hun gemeenschappelijke kind enkel kon worden vastgesteld dat betrokkenen - gelet op het beperkte verblijfsrecht van verzoeker- niet konden worden vrijgesteld van de verplichting om aan te tonen over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen te beschikken.

Verzoekers beroepen zich op rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin zou zijn geoordeeld dat de voorwaarde van de voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen niet zou gelden ten aanzien van de vreemdeling, die de subsidiaire beschermingsstatus geniet, in zoverre de aanvraag tot gezinshereniging werd ingediend binnen het jaar na de toekenning van deze beschermingsstatus.

De verwerende partij laat gelden dat verzoekers beschouwingen juridische grondslag missen.

Dienaangaande laat de verwerende partij vooreerst gelden dat aan voormelde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen precedentwaarde kan worden toegekend. Het loutere feit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een gelijkaardige zaak een welbepaalde uitspraak zou hebben gedaan, impliceert geenszins dat eenzelfde uitspraak in verzoekers dossier dient te worden uitgesproken.

“Bovendien hebben arresten van de Raad in een continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde (cf. RvS 28 januari 2011 nr. 6482 (c)) ” (R.v.V. nr. 78 429 van 29 maart 2012)

Verzoekers tonen immers niet aan dat zij zich in een gelijkaardige feitelijke situatie bevinden.

Verzoekers voeren in het tweede onderdeel van het enig middel een schending aan van artikel 23.1 van de Richtlijn 2004/83/EG, doch dienaangaande laat de verwerende partij gelden dat verzoekers zich niet op ontvankelijke wijze kunnen beroepen op de directe werking van de Richtlijn 2004/83/EG.

Deze richtlijn werd immers reeds geïntegreerd in Belgisch recht, met name in de Wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 2 van de wet van 15.09.2009 bepaalt:

[...]

Dienaangaande verwijst de verwerende partij nog naar een arrest dd. 20.2.2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (rolr. 23.332) :

“Waar verzoekster de schending aanvoert van de Richtlijn 2004/38 volstaat het te stellen dat deze richtlijn is omgezet in het nationaal recht (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Pari. St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/001). Verzoekster toont niet aan welk artikel van de Richtlijn niet of foutief zou zijn omgezet in het nationaal recht, zodat zij zich niet meer op de directe werking van de bepalingen van deze richtlijnen kan beroepen. ”

Het loutere feit dat verzoekers de mening zijn toegedaan, dat de wetgever de bedoeling heeft gehad om vreemdelingen met de subsidiaire beschermingsstatus op dezelfde voet te behandelen als erkende vluchtelingen, kan geenszins afbreuk doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

De verwerende partij laat gelden dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een correcte toepassing werd gemaakt van de vigerende wetgeving in het kader van gezinshereniging.

In zoverre de door verzoekers ontwikkelde argumenten gericht zijn tegen de Vreemdelingenwet, en niet tegen de bestreden beslissing, laat de verwerende partij nog gelden dat een dergelijke vordering niet ontvankelijk kan worden ingesteld voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag niet een oordeel te vellen over een wettelijke bepaling an sich.

Een beroep tot nietigverklaring moet krachtens de artt. 3 9/2, §2 en 39/82, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980, een beslissing of bestuurshandeling tot voorwerp hebben. Desbetreffend dient voor het begrip 'beslissing' teruggesproken worden naar de inhoud die de Raad van State er in zijn contentieux aan geeft (Gedr. St. Kamer, 2005-206, nr. 2479/001,83).

Immers bepaalt artikel 39/2 §2 van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, aangaande de beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

[...]

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan enkel de wettigheid van de bestreden beslissing nagaan, maar kan daarbij niet de wet zelf beoordelen aan de hand van de door verzoeker opgeworpen schending. De gevraagde beoordeling kan dan ook niet worden gemaakt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoekers verwijzen in het derde onderdeel van het enig middel naar de vrijstelling die in artikel 10, §2, derde lid van de Vreemdelingenwet wordt voorzien, indien een aanvraag tot gezinshereniging wordt ingediend door een kind. Dienaangaande laat de verwerende partij evenwel gelden dat de voormelde bepaling enkel een vrijstelling voorziet, indien de gezinshereniging uitsluitend door het kind van de te vervoegen vreemdeling wordt ingediend.

“Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje. ”

In casu werd evenwel een aanvraag tot het bekomen van een visum ingediend door verzoekster en het minderjarige kind, zodat verzoekers niet ernstig kunnen voorhouden dat de voormelde vrijstelling toepassing had moeten vinden.

In het vierde onderdeel levert de verzoekende partij kritiek op het feit dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geen onderzoek gevoerd hebben naar de behoeften van het gezin van verzoeker, dit in toepassing van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet.

[...]

De verwerende partij laat gelden dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding werd vastgesteld dat verzoeker een levensminimum ontvangt vanwege het OCMW, zodat verzoeker zelf reeds ten laste is van de openbare overheden. Zulks kan niet dienstig worden betwist.

Derhalve kon door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding enkel worden vastgesteld dat betrokkenen in geen geval over voldoende bestaansmiddelen zouden kunnen beschikken, om te vermijden dat zij ten laste zouden vallen van de openbare overheden.

Verzoekers hun kritiek kan niet worden aangenomen.

De verzoekende partij voert in het vijfde onderdeel van hun enig middel aan dat geen rekening zou zijn gehouden met het belang van het kind. Verzoekers voeren aan dat de bestreden beslissing artikel 8 EVRM zou schenden, doordat “een automatische toepassing van artikel 10 van de Vreemdelingenwet” zou zijn gemaakt.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

[...]

De verwerende partij laat gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers hebben verzoekster en het minderjarige kind voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Voorts merkt de verwerende partij op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht' om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

In het zesde en laatste onderdeel van het enig middel voert de verzoekende partij een schending aan van artikel 3 EVRM, doordat verzoekster en kind in een klimaat van geweld zouden leven, waarbij het kind zou zijn getraumatiseerd. Verzoekers voeren aan dat verzoekster en het minderjarige kind zich in voortdurend gevaar bevinden.

In antwoord op de door verzoekers geponeerde schending van art. 3 EVRM, laat de verwerende partij gelden dat onder folteringen in de zin van art. 3 EVRM wordt begrepen, "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht" (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Er zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkenen een risico lopen op folteringen, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993,1, 148).

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu verzoekers ter zake vaag blijven en geen concrete gegevens naar voor brengen of bewijskrachtige stukken voorleggen.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit van art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

De verwerende partij laat gelden dat dient te worden benadrukt dat de situatie in Irak op heden dermate is gestabiliseerd, dat geenszins sprake is van ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de verzoekers een risico lopen op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen in de zin van artikel 3 EVRM.

In het licht van de gewijzigde veiligheidssituatie in centraal-Irak, regio Bagdad, is het bovendien niet onwaarschijnlijk dat een einde zal worden gesteld aan de subsidiaire bescherming en derhalve ook aan het tijdelijke verblijfsrecht van verzoeker.

Terwijl dient te worden benadrukt dat het asielrelaas van betrokkene als ongeloofwaardig werd bestempeld en de status van vluchteling aan verzoeker werd geweigerd.

Er werd een status van subsidiaire bescherming aan verzoeker toegekend gezien de situatie in de regio centraal-Irak-Bagdad. Zoals blijkt uit de stukken in bijlage, is de veiligheidssituatie intussen relatief is gestabiliseerd.

Een schending van artikel 3 EVRM kan niet worden aangenomen.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoekster en het minderjarige kind het visum gezinshereniging (type D) diende te worden geweigerd.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers hun concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. [...]"

3.3.1. Artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

[...]

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet:

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar.

- hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;

[...]"

Artikel 10, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet stelt:

"De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in §

5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. [...].”

Artikel 10, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet luidt verder:

“Het tweede en het derde lid zijn niet van toepassing op de in § 1, eerste lid, 4°, 5° en 7° bedoelde familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling en van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet indien de bloed- of aanverwantschapsbanden of het geregistreerd partnerschap al bestonden vooraleer de vreemdeling het Rijk binnenkwam en voor zover de aanvraag tot verblijf op basis van dit artikel werd ingediend in de loop van het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming van de vreemdeling die vervoegd wordt.”

3.3.2. Verzoekende partijen betogen dat zij op grond van artikel 10, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet zijn vrijgesteld van de vereiste dat zij het bewijs dienen te leveren dat het gezinslid dat zij wensen te vervoegen, die in België de subsidiaire beschermingsstatus geniet, beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden. Zij benadrukken in dit verband dat de aanvragen tot afgifte van het visum type D werden ingediend binnen het jaar na de beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan het te vervoegen gezinslid.

3.3.3. Verzoekende partijen geven aldus aan niet akkoord te gaan met de beoordeling in de bestreden beslissingen dat zij wel degelijk dienen aan te tonen dat is voldaan aan de voorwaarde vervat in artikel 10bis, § 2 van de Vreemdelingenwet dat de vreemdeling die wordt vervoegd beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet. In de nota met opmerkingen benadrukt verwerende partij in dit verband dat verzoekende partijen in België een persoon wensen te vervoegen die hier slechts een tijdelijk verblijf heeft en dat aldus artikel 10bis, § 2 van de Vreemdelingenwet van toepassing is en de vrijstelling van artikel 10, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet geen toepassing vindt omdat dit enkel betrekking heeft op de gezinshereniging met een vreemdeling die een onbeperkt verblijf heeft in het Rijk.

3.3.4. De *in casu* relevante bepalingen van artikel 10bis, § 2 van de Vreemdelingenwet, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, luiden als volgt:

“Wanneer de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6° bedoelde familieleden van een vreemdeling die gemachtigd werd in België te verblijven voor een beperkte duur ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België, een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden aanvragen, moet die machtiging toegekend worden indien zij het bewijs aanbrengen:

- dat de vreemdeling die vervoegd wordt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, § 5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden;
[...].”

3.3.5. Centraal staat aldus de vraag of een vreemdeling die een tijdelijk in het Rijk toegelaten gezinslid wenst te vervoegen die de subsidiaire beschermingsstatus geniet, zich kan beroepen op de uitzondering vervat in artikel 10, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet die inhoudt dat hij is vrijgesteld van de voorwaarde dat hij dient aan te tonen dat het te vervoegen gezinslid beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. De Raad stelt vast dat de redenering van verwerende partij in de nota met opmerkingen niet verenigbaar is met de hierboven geciteerde tekst van artikel 10, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, waarin sprake is van een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 10 van de Vreemdelingenwet in de loop van het jaar na de beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Zoals verwerende partij terecht stelt, wordt overeenkomstig artikel 49/2 van de Vreemdelingenwet aan de genietter van de subsidiaire beschermingsstatus een verblijf van beperkte duur toegekend in de vorm van een verblijfstitel geldig voor één jaar die hernieuwbaar is. Pas na vijf jaar wordt de genietter van de subsidiaire beschermingsstatus toegelaten tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk.

In artikel 10, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet wordt niet bepaald dat de aanvraag tot gezinshereniging door het familielid moet worden ingediend in de loop van het jaar waarin de genietter van de subsidiaire beschermingsstatus na vijf jaar toegelaten wordt tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk, maar wel dat de aanvraag wordt ingediend *“in de loop van het jaar na [...] de toekenning van de subsidiaire bescherming van de vreemdeling die vervoegd wordt.”* De aanvraag mag dus reeds geschieden op een ogenblik waarop de genietter van de subsidiaire beschermingsstatus slechts over een tijdelijk verblijfsrecht beschikt, en de bepalingen van artikel 10, § 2 van de Vreemdelingenwet zijn, in tegenstelling tot wat verwerende partij voorhoudt, onverminderd van toepassing op de aanvrager. In elk ander geval zouden deze bepalingen hun nut verliezen: het blijkt niet dat het familielid moet wachten tot de genietter van de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegelaten tot een onbepaald verblijf, wat slechts kan na vijf jaar. Integendeel, de wetgever heeft voorzien dat het familielid dat de aanvraag binnen het jaar na de toekenning van de subsidiaire bescherming indient, geniet van bepaalde vrijstellingen. Deze vrijstellingen niet van toepassing verklaren omdat het om een tijdelijk verblijf gaat, ontnemt *in casu* elke zin aan de wetsbepaling vervat in artikel 10, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet.

Uit de memorie van toelichting bij de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de Vreemdelingenwet wat de voorwaarden tot gezinshereniging betreft, blijkt dat *“de voorwaarden voor de gezinshereniging van erkende vluchtelingen worden niet gewijzigd, geheel conform de Europese Richtlijn 2003/86/EG”* (memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2010-2011, nr. 443/0001, p.5).

Uit de voorbereidende werken blijkt niet dat een onderscheid gemaakt wordt tussen erkende vluchtelingen en subsidiair beschermden, hoewel de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging uitdrukkelijk aangeeft niet van toepassing te zijn op een gezinshereniger die toestemming heeft om in een lidstaat te verblijven uit hoofde van tijdelijke bescherming of uit hoofde van vormen van subsidiaire bescherming (artikel 3.2. b) en c) van de richtlijn 2003/86/EG). Dat voormeld onderscheid niet beoogd werd door de wetgever, wordt bevestigd in het advies van de Raad van State nr. 49 356/4 van 4 april 2011 (*Parl.St.* 2010-2011, nr. 443/015, p. 10-11 en p. 13) waarin gesteld wordt *“Het voorgestelde artikel 10, § 2, vijfde lid, stelt erkende vluchtelingen en diegenen die subsidiaire bescherming genieten vrij van de voorwaarden inzake behoorlijke huisvesting, ziektekostenverzekering en stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen indien de aanvraag tot gezinshereniging ingediend is “in de loop van het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming van de vreemdeling die vervoegd wordt.” en “Aangezien personen die subsidiaire bescherming genieten, wat de voorwaarden inzake gezinshereniging betreft op dezelfde manier behandeld worden als erkende vluchtelingen, [...]”*

Er kan in dit geval wel worden aangenomen dat de wetgever niet eenduidig is geweest door een bepaling inzake familieleden van vreemdelingen met een verblijfsrecht van beperkte duur in te voegen in een artikel dat betrekking heeft op familieleden van vreemdelingen met een verblijfsrecht van onbepaalde duur. Echter, zoals hierboven reeds werd uiteengezet, heeft de wetgever uitdrukkelijk voorzien dat het familielid dat de aanvraag binnen het jaar na de toekenning van de subsidiaire bescherming indient, geniet van bepaalde vrijstellingen. Deze vrijstellingen niet van toepassing verklaren omdat het om een tijdelijk verblijf gaat, ontnemt *in casu* elke zin aan de wetsbepaling vervat in artikel 10, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet en zou betekenen dat deze nooit kan worden toegepast.

De schending van artikel 10, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet is aangetoond. Het enige middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

Aangezien een aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 november 2012 tot weigering van de afgifte van visa type D worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS